

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

M. A., narozen dne ..., státní příslušnost Arménská republika,
bytem v ČR: A. 746, K. n.V.
Zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem
Příkop 834/8, 60200 Brno

proti
žalovanému

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 14021 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2015, č.j. MV-171308-3/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2014 č. j. OAM-10685-13/TP-2014, kterým byla podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území podaná podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě nesouhlasil s právním posouzením věci správními orgány, jelikož nesouhlasí s faktem, že neměl v období od 4. 3. 2014 do 3. 6. 2014 (tedy méně než 3 měsíce) na území České republiky upraven žádným zákonným způsobem pobyt, a tedy celková doba nepřetržitého pobytu neodpovídá 5 letům nepřetržitého pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalobce správní orgány opomíjí ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je rodinný příslušník občana EU oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti. Tvrdí, že vnitrostátní podmíněnost tříměsíčního oprávnění k bezvízovému pobytu předchozím krátkodobým vízem je v rozporu s čl. 6 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004. Upozorňuje, že není správný názor žalovaného, že smyslem čl. 6 citované Směrnice je poskytnout rodinným příslušníkům právo tříměsíčního pobytu bez formalit pouze v případě, že na území teprve přicestovali. Dle názoru žalobce toto tříměsíční oprávnění k pobytu bez formalit mohou rodinní příslušníci využít kdykoliv i po zániku předchozího několikaletého pobytového oprávnění, pokud během těchto tří měsíců „následují“ občana EU, jehož jsou rodinnými příslušníky.
3. Žalobce v žalobě dále upozorňuje, že žalovaný uznává, že žalobce na území České republiky pobývá nepřetržitě oprávněně od 29. 8. 2007. Zákonnou podmínku nepřetržitého přechodného pobytu na území tedy od tohoto dne splnil. Zákon o pobytu cizinců neuvádí, kromě splnění pěti let nepřetržitého pobytu na území, žádné další podmínky či omezení, na základě kterých by správní orgán byl oprávněn tvrdit, že z důvodu necelých 3 měsíců pobytu bez víza splnění podmínky pěti let nepřetržitého přechodného pobytu na území „zaniklo“ a žalobce musí znovu od začátku čekat dalších několik let, až bude moci o trvalý pobyt znovu požádat.
4. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

5. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících správních rozhodnutí. Ohledně žalobních námitek odkazuje na své rozhodnutí napadené žalobou. Žalovaný je přesvědčen, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti, a tento závěr je v odůvodnění žalovaným vydaného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn.
6. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Obsah správního spisu

7. Dne 12. 6. 2014 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
8. Dne 12. 11. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-10685-13/TP-2014, kterým zamítl žádost žalobce podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což správní orgán I. stupně odůvodnil tak, že z Cizineckého informačního systému zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky od 13. 9. 2007 (příjezd do ČR), přičemž od 29. 8. 2007 do 30. 6. 2008 pobýval na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě; od 1. 7. 2008 do 30. 6. 2010 pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě; od 23. 6. 2010 do 30. 11. 2010 pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Dne 15. 11. 2010 podal žadatel žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu občana třetího státu za účelem podnikání – část v právnické osobě, která byla pravomocně rozhodnuta dne 24. 8. 2011 a žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 14. 11. 2011 do 14. 11. 2013; do vydání tohoto rozhodnutí pobýval žalobce na území na základě fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 24. 10. 2013 podal žadatel žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu občana třetího státu za účelem podnikání – účast v právnické osobě; řízení o této žádosti bylo usnesením ze dne 11. 2. 2014 zastaveno a toto usnesení nabylo právní moci dne 4. 3. 2014. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností od 3. 6. 2014 do 17. 6. 2014, přičemž dne 12. 6. 2014 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zjistil, že celková doba pobytu žadatele na území ČR na základě výše uvedených pobytových titulů v minulosti činila více než 5 let, avšak nepřetržitost tohoto pobytu byla přerušena, a to nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a to dnem 4. 3. 2014. Následně byla nepřetržitost pobytu žadatele započata dne 3. 6. 2014, neboť mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 17. 6. 2014; dne 12. 4. 2014 podal žadatel žádosti o trvalý pobyt dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011 ze dne 7. 4. 2011, z něž vyplývá pro správní orgán povinnost rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak došel k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému

pobytu. Toto rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dle 12.11.2014.

9. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které bylo doručeno Ministerstvu vnitra dne 24.11.2014. V tomto odvolání žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
10. Dne 31.8.2015 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MV-171308-3/SO-2014, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s právním posouzením věci správním orgánem I. stupně. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce neměl v období od 4. 3. 2014 do 2. 6. 2014 na území ČR žádným zákonným způsobem upraven pobyt a nesplňuje tak podmínku 5 let nepřetržitého přechodného pobytu na území, která je stanovena v ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvádí, že ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat v první řadě tak, že doba pěti let nepřetržitého pobytu na území dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalovaný uvádí, že cizinec musí splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu na území jak v období 5 let před podáním žádosti, tak v okamžiku vydání správního rozhodnutí. Tento výklad je v souladu se smyslem ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců, kdy stanovení podmínky určité doby pobytu na území vychází z potřeby dosáhnout nezbytného stupně integrace cizince do společnosti. Dané ustanovení předvídá, že v době, kdy je žádáno o trvalý pobyt na území, dosáhl cizinec již určitého stupně integrace do společnosti, přičemž jedním z projevů takové integrace je nepochybně splňování podmínek pro získání pobytového oprávnění. Tak tomu nebylo v případě žalobce, kterému nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Dané ustanovení je potřeba vykládat v souladu s jeho smyslem, tedy tak, že cizinec je povinen splňovat podmínku nepřetržitého pobytu na území v době před podáním žádosti i v době vydání rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 sp. zn. 1 As 24/2011. Žalovaný dále uvádí, že ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců na případ žalobce nedopadá, neboť tomuto nepozbylo platnosti krátkodobé vízum. Žalobce pobýval na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu, a to s platností do dne 14. 11. 2013. Ještě před vypršením platnosti tohoto pobytového oprávnění podal žalobce dne 24. 10. 2013 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území, přičemž řízení o této žádosti bylo usnesením ze dne 11. 2. 2014 zastaveno. Dnem 4. 3. 2014 výše uvedené usnesení nabylo právní moci, čímž byla přerušena nepřetržitost tohoto pobytu. Z výše uvedeného, jakož i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak podle názoru žalovaného jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců na situaci žalobce nelze vůbec aplikovat. K námitce žalobce vztahující se k čl. 6 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES, která by se dle názoru žalobce měla aplikovat přednostně, žalovaný uvádí, že tato Směrnice na případ žalobce nedopadá. Toto ustanovení Směrnice má svůj odraz v ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem čl. 6 Směrnice 2004/38/ES je poskytnout rodinným příslušníkům občana EU právo pobývat na území členského státu EU až 3 měsíce, a to, aniž by ze strany takového členského státu podléhali jakýmkoliv podmínkám či formalitám. Tohoto práva požívají rodinní příslušníci občana EU v případě, že tohoto občana EU na území členského státu doprovázejí či následují. Žalobce však v posuzovaném případě nikterak nevyužíval svého práva doprovázet či následovat občana ČR na území členského státu EU, naopak se již na

území ČR několik let zdržoval. Jako takový měl povinnost mít pobyt na území ČR zákonným způsobem upraven, k čemuž však v předmětném období nedošlo. Žalovaný dále nespátřuje rozpor čl. 6 Směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců, neboť čl. 6 předmětné Směrnice byl do zákona o pobytu cizinců řádně transponován, a to právě vložím ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále souhlasí s názorem žalobce, že zákon o pobytu cizinců neukládá rodinným příslušníkům občana EU povinnost požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu na území, pokud jsou tito již držiteli např. povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo vnitra se však podle odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně žádnou takovou úvahou při posuzování žádosti žalobce neřídilo, naopak vzalo v potaz i dobu pobytu žalobce na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu, a to i předtím než se žalobce stal rodinným příslušníkem státního občana ČR. Tuto dobu pobytu žalobce na území ČR do doby požadovaných 5 let správně započítalo, tato okolnost však nemohla mít, a to i s ohledem na argumentaci předestřenou výše, vliv na výrok žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení žaloby

11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, když účastníci s takovým postupem souhlasili v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
12. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.
15. Zásadní námitkou v dané věci bylo nesprávné posouzení ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) správními orgány. Sporným mezi účastníky byl okamžik, ke kterému se počítá splnění zákonem stanovené podmínky 5 let nepřetržitého pobytu žalobce na území ČR a dále zůstává mezi účastníky sporný výklad ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je rodinný příslušník občana EU oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti. Žalobce na podporu svého tvrzení, tj. že správní orgány jsou povinny posuzovat splnění zákonné podmínky nepřetržitého pobytu za celou dobu pobytu na území bez ohledu na případné přerušení pobytu, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67.
16. Soud je obeznámen s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu posuzovat splnění podmínky čtyř let nepřetržitého pobytu nikoli pouze za poslední čtyři léta před podáním žádosti, nýbrž po celou dobu pobytu žalobce na území České republiky. Soud však poukazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudky ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/201 a ze dne 9. 3. 2017, č.j. 4 Azs 249/2016, v nichž se Nejvyšší

správní soud zabýval námitkou stěžovatele týkající se splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Právní věta rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016, zní: „Stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“ Nejvyšší správní soud na výše uvedený rozsudek ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č.j. 4 Azs 249/2016, navázal a v bodě [24] dospěl ke shodnému právnímu závěru: „Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále navázal, že je namístě vyložit § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za použití doktríny nepřímého účinku Směrnice, neboť neupravuje okamžik, ke kterému má být podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území splněna a konstatoval, že při výkladu ustanovení § 68 zákona je třeba aplikovat výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice. V bodě 34 až 36 uvedl: „Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tak třeba chápat ve smyslu Směrnice jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území a pouze za splnění této podmínky má možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu se pak v souladu s čl. 4 Směrnice zkoumá ke dni podání žádosti a může být pochopitelně za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince.(...) [B]ude proto na krajském soudu, aby věcně posoudil, zda kromě toho, že Směrnice váže splnění pětileté podmínky nepřetržitého pobytu na období bezprostředně před podáním žádosti, dále ve vztahu k délce nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky požaduje splnění jakékoliv další podmínky. Jinými slovy, je-li v souladu s eurokonformním výkladem podstatné či nepodstatné, zda po splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území došlo, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu.“ S ohledem na výše uvedené právní názory pak v bodě [27] rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že: „...naplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba zkoumat v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu.“ K protichůdným názorům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67 se pak vyjádřil v bodě [29] následovně: „Jedná se tak o situaci, kdy se v judikatuře Nejvyššího správního soudu objevily protichůdné právní závěry, na čemž nic nemění to, že závěr uvedený v rozsudku č. j. 4 As 30/2009 – 67, je ojedinělý. Takováto situace judikturního rozkolu by mohla představovat důvod pro předložení věci rozšířenému senátu zdejšího soudu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud však posuzovanou věc rozšířenému senátu nepředložil, neboť zde existuje rozhodnutí Soudního dvora EU, tj. soudu, jemuž přísluší vykládat závazné právní předpisy Evropské unie, přičemž jeho judikatura v tomto ohledu je pro Nejvyšší správní soud závazná. Rozhodnutí Soudního dvora EU přitom jasným způsobem vyložila, jakým způsobem je třeba nahlížet na čl. 4 Směrnice, tedy i jakým způsobem je třeba aplikovat § 68 zákona o pobytu cizinců, které uvedené ustanovení směrnice provádí, a musí být interpretováno a používáno v souladu se smyslem a cíli Směrnice. Není proto již prostor pro předložení věci rozšířenému

senátu Nejvyššího správního soudu, aby se k této otázce vyjádřil, neboť je třeba vycházet ze závěrů učiněných SDEU, které jsou závazné jak pro čtvrtý senát rozhodující o kasační stížnosti stěžovatele, tak i pro rozšířený senát (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud podpořil výše uvedené právní závěry i odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie: „[30] SDEU v rozsudku ze dne 17. 7. 2014 ve věci C-469/13, *Shamim Tahir proti Ministero dell'Interno, Questura di Verona* (ECLI:EU:C:2014:2094), bodě 27 a 28 konstatoval, že „již rozhodl, že systém zavedený směrnicí 2003/109 jasně značí, že získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznaného na základě této směrnice podléhá zvláštnímu postupu a mimo jiné povinnosti splnit podmínky stanovené v kapitole II uvedené směrnice (rozsudek Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, bod 66). Soudní dvůr uvedl, že článek 4 směrnice 2003/109 stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním dotčené žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let...“ V bodě 34 tohoto rozsudku pak SDEU učinil závěr, že „podmínka pobývat bezprostředně před podáním dotčené žádosti oprávněně a nepřetržitě na území dotčeného členského státu po dobu pěti let, stanovená v čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/109, je nezbytnou podmínkou pro získání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle uvedené směrnice.“ Závěrem Nejvyšší správní soud formuloval výkladové pravidlo pro stanovení počátečního okamžiku při posuzování nepřetržitosti doby pobytu: „[31] Stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že z § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, k jakému okamžiku musí být splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území. Na základě výše uvedeného však nelze než dospět k závěru, že podmínku nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba v souladu s požadavky Směrnice a judikaturou SDEU (který se zcela jasně vyjádřil v tom směru, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze státním příslušníkům třetích zemí přiznat, pokud bezprostředně před podáním žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na území členského státu) vykládat tak, že musí být splněna v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu, nikoli tedy za celou dobu pobytu na území České republiky, jak stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud za smysluplný a logický, neboť stanovená doba předcházející podání žádosti zajišťuje, jak již ostatně přiléhavě konstatoval krajský soud, že trvalý pobyt bude udělen cizinci, který je (a nikoli kdysi v minulosti byl) na území České republiky usídlen a integrován.“

17. Výše uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016 a ze dne 9. 3. 2017, č.j. 4 Azs 249/2016, je třeba aplikovat i v dané věci, a to beze zbytku i na stanovení počátečního okamžiku při posuzování nepřetržitosti doby pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podmínku nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let stanovenou v § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správně v žalobou napadeném rozhodnutí vyložil v souladu s požadavky Směrnice a judikaturou SDEU tak, že měla být žalobcem splněna v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu, nikoli tedy za celou dobu pobytu na území České republiky. Soud tak má právní posouzení věci žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí za správné a zcela souladné s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu a SDEU. Soud pouze nad rámec výše uvedeného dodává, že správní řízení vedené před prvostupňovým správním orgánem a před odvolacím správním orgánem tvoří ve smyslu tzv. zásady jednoty správního řízení jeden celek.

18. Jak uvedeno výše Nejvyšší správní soud i SDEU zaujaly ohledně stanovení počátku doby rozhodné pro počítání nepřetržitého pobytu žadatele dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zcela jednoznačný a srozumitelný výklad, proto se soud již nebude pro nadbytečnost vyjadřovat k žalobcem předestřeným právním interpretacím dalších zákonných ustanovení, jimiž měl v úmyslu podpořit svůj právní názor na znění § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
19. K argumentaci žalobce, že správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán opomíjí ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je rodinný příslušník občana EU oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti, soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců na situaci žalobce nelze vůbec aplikovat. K námitce žalobce vztahující se k čl. 6 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES, která by se dle názoru žalobce měla aplikovat přednostně, lze uvést, že tato Směrnice na případ žalobce nedopadá. Toto ustanovení Směrnice má svůj odraz v ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem čl. 6 Směrnice 2004/38/ES je poskytnout rodinným příslušníkům občana EU právo pobývat na území členského státu EU až 3 měsíce, a to, aniž by ze strany takového členského státu podléhali jakýmkoliv podmínkám či formalitám. Tohoto práva požívají rodinní příslušníci občana EU v případě, že tohoto občana EU na území členského státu doprovázejí či následují. Žalobce však v posuzovaném případě nikterak nevyužíval svého práva doprovázet či následovat občana ČR na území členského státu EU, naopak se již na území ČR několik let zdržoval. Jako takový měl povinnost mít pobyt na území ČR zákonným způsobem upraven, k čemuž však v předmětném období nedošlo. Nelze spatřovat rozpor čl. 6 Směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců, neboť čl. 6 předmětné Směrnice byl do zákona o pobytu cizinců řádně transponován, a to právě vložním ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu